

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 15. julija 2021 *

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Pristojnost in izvrševanje sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Člen 7, točka 2 – Pristojnost v zvezi z delikti ali kvazidelikti – Kraj nastanka škode – Omejevalni sporazum, za katerega je bilo ugotovljeno, da je v nasprotju s členom 101 PDEU in členom 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru – Določitev mednarodne in krajevne pristojnosti – Koncentracija pristojnosti pri specializiranem sodišču“

V zadevi C-30/20,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (sodišče za gospodarske spore št. 2 v Madridu, Španija) z odločbo z dne 23. decembra 2019, ki je na Sodišče prispela 22. januarja 2020, v postopku

RH

proti

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, L. Bay Larsen, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan (poročevalec) in N. Jääskinen, sodnika,

generalni pravobranilec: J. Richard de la Tour,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: španščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB in Volvo Group España SA R. Murillo Tapia in N. Gómez Bernardo, abogados,
- za špansko vlado S. Centeno Huerta in J. Rodríguez de la Rúa Puig, agenta,
- za francosko vlado A.-L. Desjonquères, N. Vincent in A. Daniel, agentke,
- za nizozemsko vlado M. Bulterman in J. Langer, agenta,
- za Evropsko komisijo M. Heller in C. Urraca Caviedes, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 22. aprila 2021

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo RH na eni strani ter družbami AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB in Volvo Group España SA na drugi strani zaradi plačila odškodnine za škodo, ki jo je družba RH utrpela zaradi protikonkurenčnih ravnanj toženih družb v postopku v glavni stvari, ki jih je Evropska komisija sankcionirala na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3; v nadaljevanju: Sporazum EGP).

Pravni okvir

- 3 V uvodnih izjavah 15, 16 in 34 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:
 - „(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.
 - (16) Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti[...] možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice,

katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. To je pomembno zlasti v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.

[...]

(34) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med konvencijo [z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32)], Uredbo (ES) št. 44/2001 [z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42)] in to uredbo ter v ta namen predpisati prehodne določbe. To velja tudi za razlago [te konvencije iz leta 1968] in uredb, ki so jo nadomestile, s strani Sodišča Evropske unije.“

4 Poglavje II Uredbe št. 1215/2012, naslovljeno „Pristojnost“, med drugim vsebuje oddelek 1 z naslovom „Splošne določbe“ in oddelek 2 z naslovom „Posebna pristojnost“. Člen 4(1) te uredbe, ki je uvrščen v ta oddelek 1, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

5 Člen 5(1) te uredbe, ki je prav tako v navedenem oddelku 1, določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil iz oddelkov 2 do 7 tega poglavja.“

6 Člen 7 Uredbe št. 1215/2012, ki je uvrščen v oddelek 2 poglavja II te uredbe, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;

[...]

2. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka.

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

7 RH je podjetje s sedežem v Cordobi (Španija), kjer je med letoma 2004 in 2009 kupilo pet tovornjakov od pooblaščenega prodajalca družbe Volvo Group España. Prvi od teh tovornjakov je bil sprva predmet lizinga, nato pa ga je družba RH leta 2008 odkupila.

8 Komisija je 19. julija 2016 sprejela Sklep C(2016) 4673 final v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 [PDEU] in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.39824 – Tovornjaki) (UL 2017, C 108, str. 6; v nadaljevanju: sklep z dne 19. julija 2016).

- 9 Komisija je s tem sklepom ugotovila obstoj omejevalnega sporazuma, pri katerem je sodelovalo 15 mednarodnih proizvajalcev tovornjakov, med katerimi so bile družbe Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe in Volvo Lastvagnar, glede dveh kategorij proizvodov, in sicer tovornjakov, težkih od 6 do 16 ton, in tistih, ki so težji od 16 ton, ne glede na to, ali gre za rigidne ali priklopne tovornjake.
- 10 Komisija je menila, da je kršitev člena 101 PDEU obsegala celoten Evropski gospodarski prostor (EGP) in da je trajala od 17. januarja 1997 do 18. januarja 2011. Zato je naložila globe vsem sodelujočim subjektom, z izjemo enega subjekta, ki mu je bila po postopku prizanesljivosti priznana polna imuniteta.
- 11 Družba RH je vložila odškodninsko tožbo proti družbam Volvo (Göteborg, Švedska), Volvo Group Trucks Central Europe (Ismaning, Nemčija), Volvo Lastvagnar (Göteborg) in Volvo Group España (Madrid, Španija), v utemeljitev katere trdi, da ji je nastala škoda, ker je nakup petih zgoraj navedenih vozil preplačala zaradi nedovoljenih dogovorov, ki jih je Komisija sankcionirala.
- 12 Čeprav je družba RH vozila kupila v Cordobi in ima sedež v tem mestu, je vložila tožbo pri Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (sodišče za gospodarske spore št. 2 v Madridu, Španija). Predložitveno sodišče pojasnjuje, da tožene stranke v postopku v glavni stvari niso izpodbijale njegove krajevne pristojnosti, tako da je treba na podlagi nacionalnega prava šteti, da so molče privolile v pristojnost tega sodišča.
- 13 Vendar so navedene tožene stranke podale ugovor mednarodne pristojnosti, ker so menile, da je „kraj, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka“ iz člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 kraj vzročnega dogodka, v tem primeru kraj, kjer je bil sklenjen omejevalni sporazum glede tovornjakov, in ne kraj sedeža tožeče stranke v postopku v glavni stvari. Ker je bil omejevalni sporazum sklenjen v drugih državah članicah Evropske unije, te tožene stranke menijo, da špansko sodišče ni pristojno.
- 14 Po mnenju predložitvenega sodišča obstajajo resni dvomi o tem, kako je treba razlagati člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.
- 15 V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da lahko v skladu s sodbo z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, točka 56), v primeru tožbe, s katero se od toženih strank, ki imajo sedež v različnih državah članicah, zahteva odškodnina zaradi s strani Komisije ugotovljene enotne in trajajoče kršitve člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP – ob različni krajevni in časovni udeležbi toženih strank v več državah članicah – škodni dogodek pa je nastopil glede na vsakega posameznega domnevnega oškodovanca, vsak izmed njih vloži tožbo pri sodišču kraja, kjer je bil naposled sklenjen zadevni omejevalni sporazum, oziroma, če gre za tak primer, kraja, kjer je bil sklenjen posebni dogovor, ki ga je mogoče opredeliti kot vzročni dogodek za zatrjevano škodo, ali pa pri sodišču kraja, kjer ima svoj sedež.
- 16 Tožene stranke v postopku v glavni stvari naj bi bilo torej ob upoštevanju kraja sedeža družbe RH mogoče tožiti na španskem ozemlju.
- 17 Predložitveno sodišče v nadaljevanju in posebej v zvezi z omejevalnim sporazumom glede tovornjakov, ki ga je Komisija sankcionirala v sklepu z dne 29. julija 2016, poudarja, da je Sodišče v sodbi z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans (C-451/18, EU:C:2019:635, točka 33), razsodilo, da kadar

je trg, na katerega vpliva protikonkurenčno ravnanje, v državi članici, na ozemlju katere naj bi domnevno nastala zatrjevana škoda, je treba šteti, da je kraj nastanka škode za uporabo člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 v tej državi članici.

- 18 Vendar se predložitveno sodišče sprašuje, ali se sodna praksa, navedena v prejšnji točki te sodbe, nanaša na mednarodno pristojnost sodišč države članice, v kateri je nastala škoda, ali pa neposredno določa tudi nacionalno krajevno pristojnost znotraj te države članice. Z drugimi besedami, ugotoviti naj bi bilo treba, ali je člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 pravilo, ki se nanaša izključno na mednarodno pristojnost, ali pa gre za dvojno ali mešano pravilo, ki deluje tudi kot pravilo o nacionalni krajevni pristojnosti.
- 19 Po mnenju predložitvenega sodišča nacionalna sodna praksa in sodna praksa Unije ne omogočata odprave tega dvoma.
- 20 V teh okoliščinah je Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (sodišče za gospodarske spore št. 2 v Madridu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, ki določa, da je lahko oseba s stalnim prebivališčem v eni državi članici tožena v drugi državi članici ‚v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka‘, razlagati tako, da določa samo mednarodno pristojnost sodišč države članice, kjer je navedeni kraj, tako da se za konkretno določitev nacionalnega sodišča, ki je krajevno pristojno znotraj te države, uporabijo nacionalne procesne določbe, ali pa ga je treba razlagati kot mešano določbo, ki torej neposredno določa tako mednarodno pristojnost kot tudi nacionalno krajevno pristojnost, brez potrebe po uporabi nacionalne zakonodaje?“

Dopustnost

- 21 Tožene stranke v postopku v glavni stvari so predlagale, naj se predlog razglasi za nedopusten, ker je odgovor na vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, jasen.
- 22 Vendar pa v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za vprašanja v zvezi z razlago prava Unije, ki jih nacionalno sodišče postavi v pravnem in dejanskem okviru, za opredelitev katerega je odgovorno samo in katerega pravilnosti Sodišče ne preizkuša, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrže predlog nacionalnega sodišča samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar je problem hipotetičen ali kadar Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 9. julija 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, točka 19).
- 23 Poleg tega mora predlog za sprejetje predhodne odločbe, da bi bil dopusten, poleg besedila vprašanj, predloženih v predhodno odločanje, vsebovati informacije, ki se zahtevajo v členu 94, od (a) do (c), Poslovnika Sodišča, in sicer v bistvu dejanski in pravni okvir spora o glavni stvari ter vsaj minimalno pojasnitev razlogov za izbiro določb prava Unije, katerih razlago predlaga nacionalno sodišče, in povezave, ki jo je ugotovilo med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za spor, ki mu je bil predložen (sklep z dne 16. marca 2021, DS (Podkovanje enoprstih kopitarjev) (C-557/20, neobjavljen, EU:C:2021:204), točka 21 in navedena sodna praksa).

- 24 Tako okoliščina, da je na vprašanje predložitvenega sodišča mogoče jasno odgovoriti – tudi če bi se izkazala za resnično – nikakor ne more vplivati na dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe.
- 25 V obravnavanem primeru je predložitveno sodišče natančno navedlo, zakaj mora Sodišče v dejanskem in pravnem okviru spora o glavni stvari ter glede na sodno prakso Sodišča na eni strani ter Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) na drugi strani pojasniti obseg člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.
- 26 Ugotoviti je torej treba, da je vprašanje za predhodno odločanje dopustno.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 27 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je na trgu, na katerega vplivajo nedovoljeni dogovori o določitvi in zvišanju cen blaga, za odločanje o odškodninski tožbi za povrnitev škode, povzročene s temi dogovori, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, na podlagi kraja nastanka škode mednarodno in krajevno pristojno bodisi sodišče, na območju katerega je podjetje, ki meni, da je oškodovano, kupilo blago, na katero se nanašajo navedeni dogovori, bodisi – če je to podjetje opravilo nakupe v več krajih – sodišče, na območju katerega je sedež tega podjetja.
- 28 Najprej je treba opozoriti, da se – ker se z Uredbo št. 1215/2012 razveljavlja in nadomešča Uredba št. 44/2001, ki je nadomestila Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, kakor je bila spremenjena z zaporednimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji – razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami teh drugih pravnih instrumentov, uporablja tudi za Uredbo št. 1215/2012, kadar je te določbe mogoče opredeliti za „enakovredne“ (glej sodbo z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 23 in navedena sodna praksa).
- 29 To velja za člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 na eni strani in člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 na drugi, v zvezi s katerima je Sodišče večkrat razsodilo, da se pojem „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“ v smislu teh določb nanaša tako na kraj nastanka škode kot na kraj vzročnega dogodka, zaradi katerega je ta škoda nastala, tako da je tožena stranka lahko po izbiri tožeče stranke tožena pred sodiščem enega ali drugega kraja (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 30 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da želi predložitveno sodišče v obravnavanem primeru opredeliti kraj nastanka škode.
- 31 Iz sklepa z dne 19. julija 2016 je razvidno, da se je kršitev člena 101 PDEU, zaradi katere je nastala zatrjevana škoda, raztezala na celotni trg EGP in je torej povzročila izkrivljanje konkurence na tem trgu. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je kraj nastanka te škode za namene uporabe člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 na navedenem trgu, katerega del je Španija (glej po analogiji sodbo z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točki 32 in 33).
- 32 Taka določitev kraja nastanka škode je zlasti v skladu z zahtevami skladnosti, navedenimi v uvodni izjavi 7 Uredbe (ES) št. 864/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti („Rim II“) (UL 2007, L 199, str. 40), saj je na podlagi

člena 6(3)(a) te uredbe pravo, ki se uporablja v odškodninskih tožbah, vloženi zaradi omejevanja konkurence, pravo države, na katere trgu ima – ali bi lahko imela – taka omejitev učinek (sodba z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 35).

- 33 Glede vprašanja, katero sodišče znotraj tako opredeljene države članice je pristojno, je iz samega besedila člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razvidno, da sta s to določbo tako mednarodna kot krajevna pristojnost neposredno dodeljeni sodišču kraja, kjer je nastala škoda. Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 46 sklepnih predlogov, je ta analiza potrjena zlasti s poročilom P. Jenarda o Konvenciji z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1979, C 59, str. 1).
- 34 To pomeni, da države članice ne morejo uporabiti meril za dodelitev pristojnosti, ki se razlikujejo od tistih, ki izhajajo iz navedenega člena 7, točka 2. Vendar je treba pojasniti, da določitev območja sodišča, na katerem je kraj nastanka škode v smislu te določbe, načeloma spada v organizacijsko pristojnost države članice, ki ji to sodišče pripada.
- 35 Kot so poudarile tožene stranke v postopku v glavni stvari, španska in francoska vlada ter Komisija, ta določba ne nasprotuje temu, da se država članica odloči zaupati določeno vrsto sporov enemu samemu sodišču, ki je tako izključno pristojno ne glede na kraj nastanka škode v tej državi članici.
- 36 Sodišče je namreč že pojasnilo, da je koncentracija pristojnosti pred enim samim specializiranim sodiščem lahko upravičena zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti (glej v tem smislu sodbo z dne 18. decembra 2014, Sanders in Huber, C-400/13 in C-408/13, EU:C:2014:2461, točka 44).
- 37 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 128 sklepnih predlogov, lahko v okviru člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 tudi tehnična zapletenost pravil, ki se uporabljajo za odškodninske tožbe zaradi kršitev določb konkurenčnega prava, govori v prid koncentraciji pristojnosti.
- 38 Če takega specializiranega sodišča ni, mora opredelitev kraja nastanka škode za določitev sodišča, ki je v državah članicah pristojno za odločanje o odškodninski tožbi zaradi nedovoljenih dogovorov, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, ustrezati ciljem bližine in predvidljivosti pravil o pristojnosti ter pravilnega delovanja pravosodja, navedenim v uvodnih izjavah 15 in 16 Uredbe št. 1215/2012 (sodba z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 34).
- 39 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da kadar gre za nakup blaga, katerega vrednost je zaradi manipulacije proizvajalca zmanjšana, je sodišče, pristojno za odločanje o tožbi za povrnitev škode, ki ustreza preplačilu, ki ga je plačal kupec, sodišče kraja pridobitve blaga (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, točki 37 in 40).
- 40 To rešitev je treba uporabiti tudi v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, in to ne glede na to, ali je bilo zadevno blago kupljeno neposredno ali posredno pri toženih strankah, s takojšnjim prenosom lastninske pravice ali ob izteku pogodbe o lizingu. Vendar je treba pojasniti, da navedena rešitev pomeni, da je oškodovani kupec blago, na katero so se nanašali zadevni nedovoljeni dogovori, kupil izključno na območju pristojnosti enega sodišča. V nasprotnem primeru namreč ne bi bilo mogoče opredeliti enega samega kraja nastanka škode za oškodovanega kupca.

- 41 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče v okviru odškodninske tožbe za povrnitev škode, povzročene z dogovori, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, in ki zajema preplačilo, plačano zaradi umetno visoke cene, razsodilo, da je kraj nastanka škode mogoče določiti le za vsakega domnevnega oškodovanca posebej in da je to načeloma kraj njegovega sedeža (sodba z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, točka 52).
- 42 V primeru nakupov, opravljenih v več krajih, je dodelitev pristojnosti sodišču sedeža oškodovanega podjetja v skladu z zahtevo po predvidljivosti, navedeno v točki 38 te sodbe, ker tožene stranke, ki so članice omejevalnega sporazuma, ne morejo prezreti okoliščine, da imajo kupci zadevnega blaga sedež na trgu, na katerega so vplivala nedovoljena ravnanja. Poleg tega ta dodelitev pristojnosti ustreza cilju bližine, kraj sedeža oškodovane družbe pa zagotavlja vsa jamstva za učinkovito organizacijo morebitnega postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, točka 53).
- 43 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je na trgu, na katerega vplivajo nedovoljeni dogovori o določitvi in zvišanju cen blaga, za odločanje o odškodninski tožbi za povrnitev škode, povzročene s temi dogovori, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, na podlagi kraja nastanka škode mednarodno in krajevno pristojno bodisi sodišče, na območju katerega je podjetje, ki meni, da je oškodovano, kupilo blago, na katero se nanašajo navedeni dogovori, bodisi – če je to podjetje opravilo nakupe v več krajih – sodišče, na območju katerega je sedež tega podjetja.

Stroški

- 44 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da je na trgu, na katerega vplivajo nedovoljeni dogovori o določitvi in zvišanju cen blaga, za odločanje o odškodninski tožbi za povrnitev škode, povzročene s temi dogovori, ki so v nasprotju s členom 101 PDEU, na podlagi kraja nastanka škode mednarodno in krajevno pristojno bodisi sodišče, na območju katerega je podjetje, ki meni, da je oškodovano, kupilo blago, na katero se nanašajo navedeni dogovori, bodisi – če je to podjetje opravilo nakupe v več krajih – sodišče, na območju katerega je sedež tega podjetja.

Podpisi